

SPELEN MET TANKS

De één sleutelde aan een tank, de ander bestuurde 'm. De één maakte een compleet werkende minitank van een oude elektrische rolstoel. De ander zit erin, na een ongeluk op een tank. Het kan verkeren.

Tekst: **Suzanne Stam**
Beeld: **Abel Ponger**

WAAROM GEEN GRAAF- MACHINE?

MARC METHORST
(44)

WAS Tankmonteur Leopard 2, 42e Tankbataljon
NU Specialist peilbeheer waterschap

“Tijdens mijn dienstplicht in 1993 was ik tankmonteur van de Leopard 2 bij 42 Tankbataljon. Sleutelen aan tanks, geweldig! Het zijn gewoon prachtige machines. Zonder opsmuk, functioneel en met brute kracht. Dan bedoel ik niet het geweldsaspect, ik heb het over de techniek. Er zijn maar weinig voertuigen die zo'n grote motor hebben, zo zwaar en tegelijkertijd zo wendbaar zijn.

Ook na mijn dienstplicht bleef ik sleutelen. In 2003 werd onze zoon Jurre geboren. Dat ging bijna mis en daarna volgde een best zware tijd. In die periode maakte ik een trapauto voor hem in de vorm van een DAF YA-66. Toen zag ik een site van een Amerikaan die een minitank had gemaakt. Dat wilde ik ook doen voor mijn zoon.

‘Met het kanon kunnen we
een raketje van foam afvuren’

Ik ben gaan tekenen, rekenen en bouwen. Van een oude elektrische rolstoel met een joystick maakte ik de aandrijving en het besturingssysteem. Van een kennis kreeg ik aandrijfbanden om de rupsbanden mee te maken. Per rupsband heb ik 588 gaatjes geschroefd voor de pads. Voor de loopwielen heb ik grasmaaierwielen gebruikt. De kassadame in de bouwmarkt keek me wel raar aan toen ik 24 wielen in mijn karretje had liggen. De loopwielen zitten op schommelarmen, zodat ze meebewegen met het terrein, net als bij een echte tank. De periscoop komt van een Leopard en er zit een kanon op waarmee we een raketje van foam kunnen afvuren.

De bouw duurde ongeveer een jaar. Sommige mensen hadden kritiek en vroegen waarom ik geen graafmachine maakte in plaats van een oorlogsvoertuig. Maar het gaat niet om verheerlijking van geweld, het ging mij om het bouwen. Toen Jurre ongeveer drie was, reed hij voor het eerst in de tank. Nu is hij 13 en hij past er nog steeds in. Ik ben verbaasd dat de tank het nog steeds volhoudt. Als ik zo naar ze kijk, ben ik apetrots.”

‘Toen Jurre ongeveer drie was,
reed hij voor het eerst in de tank’

GEEN DOORSNEE LEVEN

**SEBASTIAAN
VAN NIEUWENHUIZEN**
(38)

WAS Bestuurder Leopard PRTL-tank (ook wel 'Pruttel' genoemd)
NU Freelance grafisch vormgever, sporter en ambassadeur
Revalidatiefonds

"Ik was korporaal en bestuurder op de Leopardtank bij 13 Pantserluchtdeelartillerie. In 1997 reden we met treinwagons vanaf Polen terug naar Nederland. Tijdens een pauze wilden we een potje voetballen. De bal lag in de tank. Die ging ik pakken. Dus ik klom op de wagon en vervolgens op de tank. Daarbij kwam mijn hoofd te dicht bij de elektriciteitskabel en werd ik geëlectrocuteerd. Het gevolg: een incomplete hoge dwarslaesie en een geamputeerd linker-onderbeen.

De jaren daarna stonden in het teken van revalideren en mijn weg weer vinden. Ik ben nog een keer bij mijn eenheid geweest, toen mocht ik nog één keer de Pruttel besturen, heel bijzonder. Sport is altijd de belangrijkste factor in mijn leven geweest. Ik heb na het ongeluk een sportopleiding gedaan en ik doe dit jaar voor de tweede keer als handbiker mee aan de Invictus Games in Orlando. Dat is een internationaal sportevenement voor gehandicapte militairen.

'Inmiddels ben ik helemaal onafhankelijk'

Inmiddels ben ik helemaal onafhankelijk. Maar nu, 19 jaar verder, voel ik nog steeds een bepaalde onrust en ben ik bezig met hoe ik mijn leven moet vormgeven. Qua werk ligt mijn hart bij gezondheidszorg met sport en coaching. Binnenkort start ik met een re-integratietraject naar werk dat beter bij mij past.

De laatste tijd vroeg ik me af of ik het ongeluk echt goed heb verwerkt. Ik wilde constant bewijzen dat ik fysieke dingen wél kan. Ik dacht dat ik andere mensen daar niet bij nodig had. Maar dat overcompenseren, dat wordt minder. En ik besef dat vrienden mij óók nodig hebben, op mentaal gebied. Het klinkt misschien raar, maar ergens ben ik ook blij dat mij dit is overkomen. Door het ongeluk zijn er deuren voor mij opengegaan. Anders had ik waarschijnlijk een doorsnee leven geleid.

Als ik een Leopard zie, gaat mijn hart wel iets sneller kloppen. En als ze me morgen vragen of ik op een tank wil rijden, zeg ik meteen ja."

'Mijn hoofd kwam te dicht bij de elektriciteitskabel.

Ik werd geëlectrocuteerd'

